VÎNĂTORII

DORIN DAVIDEANU

Lama stiletului luceşte stins în lumina scăzută, apoi se abate asupra trupului tînăr, străbate rochia de mătase, epiderma şi muşchii toracelui, pătrunzînd în inimă. Sîngele izbucneşte violent, străbate în ordine inversă muşchii, epiderma şi rochia de mătase şi ţîşneşte, lucind stins în lumina scăzută. Stropi mari pătează veşmîntul alb al fetei, parcă într-o încercare disperată de a străbate din nou mătasea rochiei, epiderma şi muşchii, pentru a se întoarce în inima care se oprise acum.

Degetele crispate pe mînerul stiletului, chipul încremenit în disperare şi durere. Ochii sticloşi, lucind stins în lumina scăzută.

Alături, zăcînd fără suflare, un tînăr cu chipul acoperit de paloarea morţii, cu buzele arse, învineţite. Două trupuri nemişcate.

Stop cadru. În colţul din dreapta sus al ecranului apare un indicativ: 2.16.437256. Imaginea se stinge.

Mă ridic cu greu de pe scaun. Simt că mă sufoc. Deschid fereastra şi respir adînc aerul curat al nopţii. Mă simt parcă mai bine. Îmi dau seama că nervii nu îmi vor mai rezista multă vreme, dar sînt hotărît să privesc în continuare.

Apăs o clapetă şi ecranul se luminează iar. Dinaintea ochilor se perindă o mulţime de cifre a căror semnificaţie încep să o cunosc. Aleg.

1.20.977592.

Automobilul oficial alunecă alene, mulţimea vălureşte zgomotoasă. Urale, strigăte, aclamaţii. În maşină, un bărbat tînăr puternic, plin de viaţă şi de vigoare. Norocul s-a arătat darnic cu el, oferindu-i posibilitatea de a-şi împlini visele măreţe, iar alături are o soţie tînără, frumoasă şi iubitoare.

Flori multicolore descriu prin aer traiectorii rotunde pentru a cădea apoi în drumul maşinii. Bărbatul zîmbeşte maşinii, sau poate doar gîndurilor lui.

Glontele plecat din arma ucigaşă îi pătrunde prin ceafă, sfărîmîndu-i ţeasta. Lipsit dintr-o dată de viaţă, trupul se prăbuşeşte pe bancheta din spate. Nimeni nu îşi dă încă seama ce se întîmplă. Cu un gest reflex, şoferul accelerează. Soţia se repede spre corpul neînsufleţit. Pe capota maşinii se văd, răsfirate, sinistre rămăşiţe însîngerate.

Stop cadru. 1.20.977592.

...Zăpadă, viscol, ger. Simte că e la capătul puterilor. Tovarăşii săi au pierit pe rînd, devoraţi de aceste locuri ostile. Acum e atît de aproape de ţintă... De visul său. Ştie că nu mai există drum de întoarcere. Dar va fi primul, primul care va învinge ţinutul acesta străin. Un ţel pentru care merită să îţi dai viaţa.

Şuierul vîntului. Şfichiuirea zăpezii răscolite. Şi frigul... În adăpostul iluzoriu al cortului, încearcă să mănînce şi să se odihnească înaintea ultimului asalt. Apoi, din nou la drum. Picioarele degerate nu îl mai ascultă, ninsoarea învîrtejită de vînt îi acoperă vederea.

Şi deodată, cînd pentru o clipă infernul pare ca se potoleşte, zăreşte în depărtare... nu se poate... Se apropie – nu s-a înşelat: un cort străin, urme încă proaspete pe zăpadă, cutii goale, resturi de mîncare. Un altul sosise înaintea lui. Un altul fusese primul.

Simte cum frigul îl pătrunde mai tare, cum oasele îl dor şi îl roade foamea şi setea şi febra îl arde. Porneşte din nou – încotro? Ţelul ce l-a ţinut pe picioare s-a destrămat, drum înapoi nu mai este. Seara îl găseşte chircit în zăpadă. Arsura febrei şi a frigului se stinge cu încetul. Ninsoarea cade pe ochii îngheţaţi.

Stop cadru. 1.19.454707.

Ecranul se stinge iar. Sînt lac de sudoare. Mă ridic şi mă îndrept din nou spre fereastră.

*

Pentru mine, totul a început cu un an în urmă. De atunci, întîmplările m-au purtat în vîltoarea lor, mai cu voia mea, mai fără voie, şi iată-mă azi în situaţia de a risca să-mi pierd viaţa. Sau, dacă mă pot exprima astfel, să pierd mai mult decît propria-mi viaţă.

Cu un an în urmă deci, l-am reîntîlnit pe fostul meu coleg de liceu, Daniel. Se mutase chiar la colţul străzii pe care locuiam, într-o căsuţă pe care o ştiam părăsită parcă dintotdeauna. Trecînd zi de zi prin faţa acelei case, nu am putut să nu observ cum o poartă metalică solidă a înlocuit uşa cu canaturi din lemn sculptat, cum obloanele cu jaluzele de la ferestre au dispărut, apărînd în schimb o reţea deasă de zăbrele din fier, cum cocoşul de tablă de pe acoperiş a fost înconjurat de o baterie de antene ciudate. Mă oprisem nu o dată din drum să privesc aceste transformări neobişnuite, poate pentru a colora cu o picătură de mister monotonia după-amiezilor.

— Îmi daţi voie, vă rog? am auzit o voce în spatele meu şi, jenat că

fusesem surprins privind într-o curte străină, am făcut loc să treacă celui ce părea să fie stăpînul casei, un tînăr blond, uşor adus de spate. În timp ce descuia uşa de la intrare, s-a uitat la mine peste umăr şi ochii i s-au luminat deodată.

— Livius! Ia te uită, bătrînul Livius! Cine ar fi crezul?!

Cîţiva trecători au întors capetele, curioşi să-l vadă pe posesorul acestui nume de vedetă a antichităţii romane. Atunci l-am recunoscut şi eu. Anii trecuţi au năvălit asupra mea, ani mai buni şi mai frumoşi.

— Daniel!

Îmbrăţişări bărbăteşti, priviri cercetătoare.

— Hai, intră în bîrlogul meu.

Amintiri comune, muzica în surdină, un pahar de vin, lumina înserării. Alte amintiri. Şi în final:

— Să mai treci pe la mine. Sîntem doar vecini, nu?!

L-am vizitat apoi tot mai des, pe de o parte din nevoia unei prietenii, o prietenie nouă ce s-a înfiripat la căldura alteia, mai vechi; pe de altă parte, din curiozitatea de a afla ce se ascunde îndărătul ferestrelor zăbrelite.

Trecuseră patru luni de zile de la prima noastră întîlnire, cînd misterul mi s-a dezvăluit.

— Lucrez pe cont propriu, mi-a spus, şi sînt foarte aproape de o descoperire ce va zgudui lumea ştiinţifică. Şi lumea, în general.

— A trecut vremea descoperitorilor solitari, i-am replicat. Azi se lucrează în institute uriaşe, cu laboratoare complexe, colective numeroase şi aparatură complicată. Ce poţi face tu de unul singur, cu mijloace modeste, într-un laborator improvizat?!

— Mult, pot face foarte mult. Îţi voi spune care este scopul muncii şi al căutărilor mele, chiar dacă ţi se va părea nebunesc, fantastic, o enormitate. Iată-l: călătoria într-un univers paralel. Pentru aceasta nu am nevoie decît de o perfectă cunoaştere şi stăpînire a propriului eu. Posibilitatea de a atinge universurile paralele zace latentă în fiecare dintre noi. Încetul cu încetul, am încercat să descopăr în mine aceasta posibilitate şi să o controlez. Puţina aparatură pe care o folosesc – e drept, de mare fineţe şi complexitate – nu are alt rost decît al măsuţei cu rotile cu ajutorul căreia copilul mic învaţă să meargă.

Un univers paralel, iată o posibilitate perfect susţinută logic şi matematic. În curînd, voi fi în măsură să îi dovedesc realitatea.

Sînt prudent din fire, aşa că nu m-am grăbit să îi socotesc nebun sau maniac pe prietenul meu Daniel, aşa cum nu m-am grăbit nici să-i dau

crezare. L-am vizitat în continuare. L-am ascultat susţinîndu-şi filozofic ipoteza, i-am urmărit argumentaţia ştiinţifică, în măsura în care cunoştinţele mele mă ajutau. Mai în glumă, mai în serios, am început să practic şi eu, sub îndrumarea lui Daniel, o serie de exerciţii menite a-mi descoperi la rîndu-mi presupusele facultăţi latente – fără a observa însă vreun rezultat.

— Nici nu era de aşteptat, aşa curînd, intervenea Daniel. Trebuie să ai răbdare.

Sub supravegherea lui, am învăţat să lucrez cu aparatele din laborator. M-am aşezat chiar şi pe scaunul emiţătorului, o construcţie copiată parcă dintr-o bandă desenată; o cască îmi cuprindea capul şi o mulţime de fire prin care trupul meu era în legătură cu maşinăria. Tot fără nici un rezultat.

Stăteam, în cumpănă încă, nu ştiam dacă să-l consider pe prietenul meu geniu sau maniac. Cînd, într-o bursă zi sînt două luni de atunci – Daniel mi-a spus:

— Totul e pregătit, Livius. Mîine dimineaţă voi încerca.

Incredibila apropiere a momentului m-a luat prin surprindere. Dar din clipa aceea, orice îndoială a dispărut: încercarea urma să aibă loc a doua zi dimineaţa.

Şi a avut loc a doua zi dimineaţa. Numai eu ştiu cum am aşteptat să treacă cele douăsprezece ore prevăzute pentru prima călătorie. În aceeaşi seară, la ora dinainte stabilită, emiţătorul – devenit acum receptor – avea să intre în funcţiune, călăuzindu-l pe Daniel pe drumul de întoarcere.

Trebuie să recunosc că nu am fost la înălţimea momentul şi, în loc să-l întîmpin cu cîteva cuvinte bine gîndite şi bine simţite, m-am repezit la el, strigîndu-i aproape:

— Te-ai întors, Daniei! Hai, povesteşte-mi!

— Reuşită deplină, dragul meu! Să-ţi spun cum a fost.

Cînd am sosit la destinaţie, am crezut mai întîi că mă aflu pe Pămînt. Eram la marginea unei pajişti întinse, nu departe se zăreau pîlcuri de copaci, se auzea cîntec de păsări. Toate mi au părut familiare: coroanele arborilor, culoarea cerului, chiar şi forma norilor alburii. Mă aşteptam să găsesc o lume asemănătoare cu a noastră. Aflasem oare una identică? Sau diferenţele erau atît de puţine şi de mărunte încît, pierdute în miliardele de miliarde de factori care compun universul, nu puteau fi descoperite într-o viaţă de om?

Nu mi-am continuat gîndurile, căci am zărit apropiindu-se nişte vehicule iuţi, care zburau la cîţiva metri deasupra solului. M-am ascuns repede într-un hăţiş, sperînd să nu fiu descoperit. Încă. Voiam să păstrez iniţiativa.

Aerodinele au coborît nu departe de locul unde mă pitisem. Au apărut mai mulţi... oameni şi unul din ei s-a îndreptat spre mine. vorbindu-mi: „Sînt Narco. Te-am aşteptat. Nu te teme. Vino.”

Ce să fi făcut, am ieşit din ascunzătoare şi m-am apropiat de ei. Purtau cu toţii nişte uniforme strălucitoare, dar nu erau înarmaţi.

Am urcat în aparate. Sigur, eu pregătisem un mic discurs de bun găsit, dar acum vorbele parcă nu se prea legau. Curînd, am ajuns într-un oraş şi am fost condus la sediul unei organizaţii pe care ei au numit-o Organizaţia pentru legăturile cu Terra. La asta chiar că nu mă aşteptasem! Ei, şi toată ziua eu le-am pus întrebări şi ei mi-au răspuns.

În final, mi-au promis că mă vor ajuta să construiesc un emiţător pe Sheda. Aşa se numeşte lumea lor: Sheda. Cam atît.

— Cum adică, atît! am sărit eu, nemulţumit că prietenul meu îşi rezumase călătoria doar în cîteva cuvinte. Nu am vrut să ţin seama de faptul că era vizibil epuizat şi i-am cerut alte şi alte detalii. Aşa am aflat că locuitorii din Sheda cunoşteau Terra în amănunt, dar nu voiseră să intre în legătură cu noi, se mulţumeau să ne studieze. Am aflat că, pe tărîmul ştiinţei şi al tehnologiei, aveau asupra noastră un avans de cîteva zeci de ani, un secol poate. Că există multe deosebiri între lumile noastre, dar şi multe asemănări. Am continuat cu întrebările pînă cînd bietul Daniel a adormit, fără să-mi fi putut domoli curiozitatea.

Voiajurile zilnice ale prietenului meu au devenit curînd obişnuinţă. Cum ne obişnuim noi cu toate! De la o vreme, am început să-l sîcîi, cerîndu-i să-şi facă publică descoperirea şi ameninţîndu-l că, în caz contrar, voi face eu acest lucru. Mă amîna mereu, susţinea că mai vrea să clarifice nu ştiu ce, că are impresia că i se ascunde ceva, ceva important.

Între timp mi-am continuat şi eu antrenamentele, cu mai multă însufleţire acum. De-ar fi să-l cred pe Daniel, peste o lună-două urma să fiu apt pentru prima călătorie.

La un moment dat, am observat însă o schimbare bruscă în atitudinea şi în comportamentul lui. Părea preocupat de o problemă ce-l covîrşea. De mai multe ori l-am surprins îngîndurat, cu privirea pierdută. Era mereu trist, mohorît, tăcut. Arăta teribil de obosit. La întrebările mele răspundea evaziv, susţinea că nimic deosebit nu se întîmplase, de vină erau doar solicitările excesive la care îşi supusese mintea şi trupul.

Pentru ca, acum vreo două săptămîni, înainte de a pleca spre Sheda, să mă ia de-o parte şi să-mi spună:

— Dragul meu, uite, cum să zic... Totul a mers bine pînă acum, dar ceea

ce fac eu conţine şi o doză de risc, deloc neglijabilă. Un accident se poate întîmpla oricînd. Sper că gestul meu nu îţi va părea melodramatic: ţine plicul acesta. Dacă întîrzii vreodată mai mult de patruzeci şi opt de ore, deschide-l.

Am zîmbit amuzat, dar lui nu-i ardea de glumă şi mi-a pierit şi mie cheful. A insistat să nu-i citesc mesajul decît în situaţia precizată de el.

Situaţie care nu a întîrziat să apară. Alaltăieri. De regulă, Daniel nu lipsea mai mult de douăsprezece ore. De data aceasta trecuseră patruzeci şi opt. Am deschis plicul.

„Dragul meu Livius, îţi cer iertare pentru răspunderea teribilă pe care o arunc pe umerii tăi încredinţîndu-ţi aceste rînduri, dar nu am de ales. Eşti singurul care m-ar crede şi, cel puţin deocamdată, singurul care va putea face ceva.

Îţi aminteşti de impresia mea că mi se ascunde ceva... Narco şi ceilalţi oameni ai Organizaţiei îmi răspundeau la orice întrebare. De-aş fi ştiut ce să-i întreb!... Pînă într-o zi, cînd am surprins nişte vorbe ciudate: „Ce mai face victima?!", întrebase cineva, şi era clar că despre mine fusese vorba. Am cerut lămuriri am insistat şi în cele din urmă taina mi s-a dezvăluit, cu adevărat înfricoşătoare.

Ei, cei de pe Sheda, au aflat de mult despre existenţa universului nostru, a Terrei şi a oamenilor. Şi, pe măsură ce evoluau şi îşi perfecţionau tehnicile, au învăţat să acţioneze asupra lumii noastre. De îndată ce au avut posibilitatea să o facă, au acţionat şi asupra vieţilor, a destinelor noastre. Numai distructiv, din punctul nostru de vedere.

Ne ucid, Livius! Acesta e sportul lor preferat, arta lor dusă pînă la rafinament! Asociaţia Asasinilor numără sute de mii de membri şi are milioane de simpatizanţi. O moarte înfricoşătoare petrecută pe Terra – un accident stupid, o crimă odioasă, un tragic concurs de împrejurări – nu e decît opera regizată pînă în cele mai mici amănunte a unui Asasin de pe Sheda. Cu cît asasinatul e mai crud, mai neaşteptat sau mai spectaculos, cu atît autorul lui are mai multe şanse să apară în prima pagină a revistelor specializate, stîrnind invidia şi ambiţia confraţilor. Cu cît victima suferă mai mult în cele din urmă clipe, pradă durerii, disperării şi revoltei, cu atît Asasinul va fi mai bine cotat, putînd spera să-şi vadă creaţia inclusă în fondul de aur al Asociaţiei.

Îl ascultam pe Narco povestindu-mi toate astea, pe un ton ce se voia neutru, şi nu puteam crede. O glumă sinistră. I-am replicat, nu prea convins, că moartea e un fenomen natural şi..

— Sigur mi-a răspuns el repede, nu sîntem răspunzători pentru milioanele de oameni care au pierit şi vor mai pieri pe Terra. Se moare de bătrîneţe, de boli, există războaiele, calamităţile naturale. Se mai întîmplă şi accidente, şi omoruri în care nu avem nici un amestec. Dar gîndeşte-te la cei care mor în floarea vîrstei, sau în pragul vieţii; la cei ce se sting în chinuri îngrozitoare; la cei pieriţi în accidente incredibile, inimaginabile. Cum poţi considera asta... natural?!

— Dar de ce... cum de se poate... de unde acest... obicei?...

Pentru întîia data, întrebarea mea a rămas fără răspuns. Narco mi-a vorbit despre rădăcinile acestei.. hm... îndeletniciri, care s-ar pierde în veacurile trecute şi care acum celor mai mulţi shedaeni le apare ca un lucru obişnuit, firesc, normal. Mulţi detestă Asasinatele, dar nu s-ar gîndi vreodată să ceară, de exemplu, scoaterea lor în afara legii. Doar noi, cei din Organizaţia pentru legăturile cu Terra, luptăm din răsputeri împotriva lor; nu avem însă de înfruntat o forţă dură, distinctă, ci inerţia, obişnuinţa informă, moale, alunecoasă...

— Dar pămîntenii nu au observat... nu li s-a părut niciodată ciudat că...

— Nu. **De ce?** Iată încă o întrebare fără răspuns. Probabil că, neaflînd şi neimaginîndu-şi măcar vreo altă cauza pentru nenorocirile care se abăteau asupra lor, considerîndu-le lucrarea Naturii sau a Hazardului, au sfîrşit prin a socoti nefirescul – normal.

— Încă o întrebare, Narco. Aici, pe Sheda, s-a întîmplat vreodată... să fie cineva...

— Niciodată.

— Vreau să văd cîteva asemenea... asasinate, i-am spus şi, fără un cuvînt, m-a condus într-o încăpere alăturată. Probabil că se aştepta la o asemenea cerere, căci aici se afla pregătit un aparat, semănînd cu banalul televizor. Pe ecran se succedau felurite indicative. Am acţionat claviatura la întîmplare.

2.20.992063.

Cînd îşi revine în urma loviturilor, se află prăbuşit la pămînt, simte dureri cumplite în tot trupul şi capul îi vuieşte îngrozitor. În jur se aud tropăind cizmele soldaţilor; apoi un ţipăt. Face un efort şi deschide ochii. Privirea îi este împăienjenită, din arcada spartă sîngele i se prelinge peste pleoape. Îşi vede soţia, tîrîtă cu brutalitate de cîţiva zdrahoni. Femeia se zbate ţipă, încearcă să lovească. Unul din soldaţi o izbeşte cu putere peste faţă.

Se ridică, fără să-şi dea seama ce face, fără să-şi simtă trupul amorţit. Se

repede spre duşmani privind ţintă chipul soţiei, ochii ei îngroziţi, buzele şi nările însîngerate. Surprinşi în prima clipă, soldaţii îl copleşesc apoi. E doborît din nou şi cînd încearcă iarăşi să se ridice vede, la doi paşi, ţeava unei mitraliere aţintită spre fruntea sa. Şi mai vede, într-o secundă dilatată, degetul care apasă pe trăgaci.

Capul omului pare că explodează, craniul zboară în ţăndări. Răpăitul armei acoperă urletul femeii. De unde mai găseşte putere să fugă? Jetul de flăcări o ajunge din urmă, o învăluie, se zvîrcoleşte o dată cu ea, se stinge o data cu ea.

Stop cadru. 1.19.320087.

La marginea oraşului, unde începe cîmpia.

Se întoarce de la lucru, obosit şi prăfuit. Şi-a lăsat în vestiar salopeta, dar hainele de pe el, deşi curate, nu arată cu mult mai bine, aşa cum sînt, şifonate şi un pic cam largi pe trupul lui uscăţiv, adus de spate. Sub braţ poartă o servietă ponosită, din care se zăreşte capătul unei pîini.

Cînd ajunge la calea ferată se porneşte un vînticel răcoros, care îl mai înviorează puţin. În depărtare se aude slab şuieratul unui tren.

Omul coteşte pe cărarea ce urmează, alături, traseul drumului de fier. Ceva mai încolo, linia traversează un podeţ metalic. Omul, prudent, se asigură. Trenul se zăreşte, dar e încă departe.

Urcă rambleul şi păşeşte pe tabla încinsă a podeţului. Merge acum între şine, călcînd incomod, din traversă în traversă. Dedesubt, un canal de irigaţie îşi mînă alene apele.

Cînd soseşte la celălalt capăt, trenul însă este departe. Se răsuceşte să coboare din nou spre potecă. Piciorul îi patinează pe traversa alunecoasă. Omul se dezechilibrează şi cade, izbeşte cu pieptul şina dinaintea lui, iar faţa i se zdrobeşte de pietrele colţuroase. Nu mai primeşte aer, în gură dinţii sfărîmaţi şi gustul sărat al sîngelui. Apoi leşină.

Mecanicii vad prea tîrziu, mult prea tîrziu, omul ce zace fără cunoştinţă în drumul locomotivei. Jumătate din garnitura trece peste trupul prăbuşit, sfîrtecîndu-l. Pîinea a alunecat din servieta şi s-a rostogolit ceva mai încolo. Pe coaja rumenim lucesc pete roşii, însîngerate.

Stop cadru. 1.20.646770.

Lucrează pe schelă, la mare înălţime. Treaba merge bine, sudurile sînt aproape gata. Le va termina pînă la pauza de masă. Îşi şterge transpiraţia cu mîneca salopetei şi se apucă iar de lucru. Îl strigă pe colegul aflat la cîţiva metri mai încolo şi îi cere nişte electrozi. Ai lui s-au isprăvit şi n-are rost să mai coboare de pe schelă pentru atîta lucru. Cel strigat îl invită să vină

chiar el să-şi ia electrozii. Omul pune jos aparatul de sudură, îşi desface centura de siguranţă, face doi paşi...

O ţeava insuficient fixată, o podină amplasată incorect. Braţele bat zadarnic aerul, în căutarea unui sprijin. Trupul se prăbuşeşte în gol, într-un zbor teribil, de la înălţimea de patruzeci de metri. Jos, încastrată în fundaţie, se află armătura pregătită pentru stîlpi. Barele groase de oţel îi pătrund prin umeri şi ies prin şolduri. Omul străpuns trăieşte încă. Muncitorii se strîng în jurul lui şi nu ştiu cum să-l ajute. În cele din urmă, taie barele cu aparatul de sudură şi îl transportă pe muribund la spital aşa, cu fierul în el.

Moare pe masa de operaţie, conştient pînă în ultima clipă.

Stop cadru.

...Am plecat din faţa aparatului. Văzusem mai mult decît puteam suporta. Cred că mă clătinam, căci vreo trei inşi s-au grăbit să mă sprijine. Ce voi fi gîndit atunci?... În orice caz, mi-am dat seama că nu are rost să protestez, să mă revolt; nu atunci şi nu acolo. Mă aştepta o luptă lungă şi grea, o luptă în care îi aveam alături pe oamenii din Organizaţie, iar împotrivă, mania ucigaşă, feroce şi tenace, a sutelor de mii de Asasini şi inerţia vîscoasă a lumii Sheda.

Şi mi-am mai dat seama de un lucru: ca prim pămîntean descins în acest univers, ca unic deţinător al secretului său, am devenit o Victimă potenţială pe care orice Asasin şi-ar dori-o în palmares.

Am căutat fila următoare, dar asta era totul. Însemnările lui Daniel se opreau aici.

Adevărul e că în continuare am acţionat ca în transă, orbit, fără să gîndesc. Altfel, aş fi evitat poate situaţia în care mă aflu acum.

Am pătruns în încăperea mică, atît de familiară, a emiţătorului. Mi-am ataşat dispozitivele care mă puneau în legătură cu aparatura din laborator, făcînd automat mişcările repetate de atîtea ori. Rînd pe rînd, am închis contactele. Inclusiv ultimul.

Mai întîi, o uşoară ameţeală. Decorul s-a estompat. Parcă pluteam. Parcă... M-am concentrat, am simţit cum aparatele mă ajută. Eram asemenea unui copil care, ţinut de subţiori de părinţi, încearcă să facă primii paşi. Apoi saltul... M-am năpustit într-un spaţiu care nu era spaţiu, aveam senzaţia mişcării deşi, în subconştient, eram convins că rămîn nemişcat, mi s-a părut că aud şoapte ce se stingeau de îndată ce încercam să le percep sensul.

Cît a durat totul? M-am trezit într-o cameră asemenea celei din care

tocmai plecasem, mai mică doar şi mai modest echipată: emiţătorul-receptor de pe Sheda.

În buzunarul de la piept aveam un mic aparat care acţiona prin telecomandă deschiderea uşii. Afară era o vreme mohorîtă, ploua mărunt. Am păşit dincolo de prag şi, de la distanţă, am recunoscut uniformele Organizaţiei. O voce amplificată de megafoane a izbucnit în aerul umed:

— Sînt Narco. Te-am aşteptat. Nu te teme!

Am urcat într-o aerodină care a pornit imediat spre oraşul profilat la orizont. Păstrăm tăcerea; ne priveam doar, pe furiş. Am sosit la destinaţie: o clădire sobră, solidă, amplasată la marginea oraşului – Organizaţia pentru legăturile cu Terra. Clădirea e înconjurată de oameni ai Organizaţiei. Înarmaţi. La intrare, oameni ai Organizaţiei. Pe culoare, oameni ai Organizaţiei. Înarmaţi cu toţii.

— Ce s-a întîmplat cu Daniel?

— Eşti în siguranţă aici. Problema Terrei a luat o amploare fără precedent. Se vor produce schimburi radicale, şi asta cît de curînd. Dorim să luăm legătura cu pămîntenii. Te rugăm să ne ajuţi.

— Pot să privesc o... înregistrare?

— Dacă vrei... Ciudaţi mai sînteţi voi... Ne-am aşteptat totuşi să ne ceri asta. Uite, ai aici un aparat.

Am acţionar claviatura. Ecranul s-a luminat Priveam simbolurile care nu-mi spuneau nimic. Într-o pornire pe care nici eu nu mi-am explicat-o, am apăsat pe rînd clapele ce alcătuiau un nume: Daniel. În clipa următoare, pe ecran s-a fixat indicativul:

1.20.996034.

Îmi văd prietenul în mijlocul unui grup de shedaeni. Le vorbeşte cu însufleţire; atmosfera e cordială. Înţeleg că Daniel a obţinut un succes în lupta lui pentru... emanciparea Terrienilor.

Imaginea se schimbă. Daniel înaintează spre clădirea emiţătorului. Se opreşte brusc. Nu zăreşte nicăieri oamenii însărcinaţi cu supravegherea zonei. Îşi dă seama că e căzut într-o capcană. Îşi încearcă ultima şansă: aleargă spre emiţător. O rafală de mitralieră răscoleşte pămîntul în urma lui. O a doua îi loveşte picioarele. Cade, încearcă să se ridice, se tîrăşte. Din depărtare, vede sosind aerodinele Organizaţiei. Prea tîrziu. O a treia rafală loveşte în plin. Mortal. Cu un ultim efort, Daniel se sprijină de peretele emiţătorului. Acţionează deschiderea uşii. Poate că, în clipele care îi mai rămîn de trăit, ar putea, cu cea din urmă fărîmă de conştiinţa, să se întoarcă pe Terra, Dar el rămîne acolo, cu trupul însîngerat, sfîrtecat.

Încet, se lasă în genunchi, apoi se prăbuşeşte cu faţa în iarbă. Pentru prima oară, un pămîntean a fost ucis pe Sheda.

Stop cadru. 1.20.996034.

Organizaţia voia să ia legătura cu Terra. Narco mă rugase să-i ajut şi aştepta încă un răspuns. Nu era pregătit să i-l dau. Mai întîi aveam de pus cîteva întrebări...

— Un lucru nu reuşesc să înţeleg. Sheda e o lume mai evoluată decît Terra, cu ştiinţa şi tehnologia mult mai dezvoltate. Stăpîneşte planetele sistemului său solar; şi aşa mai departe. Cum pot toate acestea să coexiste cu un... obicei atît de barbar, sadic, absurd cum sînt aceste... Asasinate?! Şi, dacă obiceiul există: cum poate tolera, cum poate accepta o societate, aflată pe această treaptă de dezvoltare, ca Asasinatele să dăinuie, netulburate de vreun reproş? Cum poate permite, ca alte fiinţe să fie ucise de nişte maniaci? Crime săvîrşite cu patimă, cu încrîncenare? Cum?

— Eşti sincer, voi fi sincer şi eu. Iată: această... practică, pe care o condamni la shedaeni pe bună dreptate, după părerea mea, există şi pe Terra. Doar că oamenii ucid fiinţele propriei lor planete. Ucid, şi orice lovitură e permisă. Ucid cu lancea, cu săgeata, cu glonţul. Ucid cu dinamita, cu otrava. Ucid...

— Iată-mă că te întrerup. Da, pe Terra au existat şi mai există războaie, milioane de oameni mor în înfruntări absurde. Dar întreaga lume civilizată condamna această plagă; nu există un om normal care să dorească, sau să accepte cu seninătate pieirea semenilor săi. Pe cînd pe Sheda, nepăsarea cu care..

— M-ai înţeles greşit, Livius. Nu m-am gîndit la războaie şi lagăre de exterminare. Obiceiul de care vorbesc e practicat pe scară largă pe Terra, admirat de mulţi, dezaprobat de cîţiva, privit cu nepăsare şi indiferenţă de cei mai mulţi, combătut de foarte puţini; fără succes. Mă refer la vînătoare.

Am încremenit. Auzisem oare bine?! m-am grăbit să protestez:

— Desigur, vînătoarea e o practică sîngeroasă şi, de cele mai multe ori, condamnabilă – atunci cînd nu are alt scop decît acela de a ucide... Şi mie îmi repugnă. Dar există o mare diferenţă faţă de Asasinate: sînt vînate păsări, animale sălbatice..

M-am oprit fulgerat de un gînd cumplit, şi privirea lui Narco mi-a confirmat că ajunsesem, în sfîrşit, la adevăr. Fiinţe inferioare... Pentru shedaeni, noi eram fiinţele inferioare. Noi eram tigrii, antilopele, vulpile, iepurii, lupii.

Într-adevăr, ce sentiment putem încerca văzînd un vînător cu cizma pe

grumazul animalului omorît? Admiraţie? Cîteodată. Indiferenţă? Adesea. Eventual milă, mai rar dezgust.

— Narco, vreau să te mai întreb ceva. Organizaţia pentru legăturile cu Terra e un fel de... societate pentru protecţia animalelor?

Shedaeanul a tăcut din nou.

Şi iată-mă acum în încăperea aceasta pustie, privind iar şi iar zeci, sute de înregistrări, simţind că nu mai pot rezista şi silindu-mă apoi să privesc.

*

Da, lupta va fi grea; mai grea decît crezuse Daniel. În orice caz, prea grea pentru a fi purtată de un singur om. Dar eu nu voi repeta greşeala fostului meu prieten. Nu voi fi singur.

Peste cîteva ore, în zori de zi, mă voi întoarce pe Terra. Alături de voi. Împreună, vom reuşi.

Mă apropii de fereastra deschisă, privesc cerul care se luminează la orizont. Un şuierat de glonte; geamul zboară în ţăndări. E rîndul meu, deci.

Nici nu ştiu cum am ajuns în aerodină, gîfîind, tremurînd. Cuplez pilotul automat şi îi dau destinaţia: emiţătorul.

Îmi dau seama că alerg spre un adăpost iluzoriu: în lumea noastră nu sînt cîtuşi de puţin mai în siguranţă decît aici. Dar trebuie să ajung la voi, să vă spun totul, să aflaţi... Împreună vom reuşi să învingem, să nu mai fim Vînatul în jocul acesta.

Aerodina opreşte la marginea crîngului. Prin hăţiş se zăreşte clădirea mică, joasă a emiţătorului. Să fi fost grabă, să fi fost o presimţire? Fapt e că, aflîndu-mă încă la vreo cincizeci de metri, telecomand deschiderea uşa. O explozie îngrozitoare. Emiţătorul pulverizat. Petale de foc se apropie. Suflul mă trînteşte la pămînt. Îmi revin repede. Simt mirosul părului şi al sprîncenelor pîrlite, faţa mă ustură îngrozitor, în ochi îmi joacă pete colorate. Da, Asasinii nu sînt infailibili. Mai dau greş şi ei, cîteodată. Mă îndepărtez, tîrîndu-mă pe coate şi genunchi. Deocamdată, am scăpat. Ştiu că nu mă vor căuta imediat. Îşi închipuie că am pierit în explozie şi, în orice caz, le e teamă să se apropie.

Emiţătorul e distrus. Dar receptorul de pe Terra va funcţiona peste douăsprezece ore. În ciuda lipsei de antrenament, poate voi reuşi să... Între timp, s-ar putea ca Asasinii să mă caute. Mă vor căuta probabil şi oamenii Organizaţiei. E un joc prea complicat, ale cărui reguli încă nu le cunosc destul de bine. Un joc în care eu sînt vînatul. Iar miza e mare, e mult prea

mare. Nu pot şi nu am dreptul să continui de unul singur.

Trebuie să reuşesc, să ajung la voi, să aflaţi. Şi chiar de nu voi reuşi... poate cineva, cîndva, se va întreba de ce... de ce atît de crud, atît de absurd loveşte coasa ascuţită a morţii? De ce?